

B. K.-Né

Ez a kép valamikor az 1960-as években egy kolléganőm lakásának erkélyén készült, harmincvalahány éves lehettem. 1950-ben elmentem dolgozni a Felvonógyárba. Segéd munkásként a mintaraktárba kerültem. Regisztráltam az öntőnek és az öntőalkatrészeknek a mintáit, amibe a vasat öntik. Halvány gőzöm nem volt, hogy eszik vagy isszák az egészet. Aztán belejöttem valahogy. Akkor áthelyeztek mérősnak [MEO - minőségellenőrzési osztály -- A szerk.]. Ott a már kész gépekhez kaptunk egy több oldalas műszaki leírást. A legkisebb csavartól, egészen a kész felvonók alkatrészeiig kellett ellenőriznem, hogy jól összeállították-e a darabokat. A festést is ellenőriztük. Nekem teljesen idegen volt ez a közeg, de végül annyit voltam lent a műhelyben, szinte ott éltem, hogy megszerettem, és szerettem volna esztergályosnak tanulni. Elküldtek gépipari tanfolyamra, alapfokú és felsőfokú MEO-tanfolyamra és mindenféle más tanfolyamra. A személyzetis állandóan szekált, hogy menjek gépipari technikumba, végezzem el a gépipari technikumot. Semmi indíttatásom nem volt rá, hogy elvégezzem. 1954-ben elkerültem a Felvonóból a Fővárosi Kézműipari Vállalathoz. Ott is el kellett végeznem egy MEO-tanfolyamot. Utána kétéves vezetői tanfolyamra mentem a Leövey Klára Közgazdasági Technikumba. Ott volt két tanár, a matematika, és aki tervet tanított. Ők beszéltek rá, hogy jelentkezsek, és el is végeztem a négy évet. Munka után jártam iskolába. Nagy szerencsém volt anyámmal, mert főzött, nekem nem kellett háztartást vezetni, hanem tudtam tanulni. Négyen összefogtunk, és együtt

tanultunk. Volt egy matematikatanárunk, aki mindig itt volt nálam fönn. Úgyhogy ő foglalkozott velünk. Együtt készültünk a beszámolókra, beosztottuk, hogy ki mit tud jól, és akkor az nagyon jól megtanulta, aki tudott jobban, az tanította a másikat. Esti dolgozók évfolyama volt, de rendesen le kellett érettségizni, úgyhogy a bizonyítványom egész jó lett. Nyelv kivételével minden tárgy volt. Szakmai tárgyak is: könyvelés, terv, statisztika, matematika, anyagismeret. Politikai gazdaságtant is kellett tanulnunk. Nem volt egyszerű, mert megkövetelték nagyon a tudást. Negyven éves voltam, amikor leérettségiztem. Az előmenetelemnek nem volt feltétele az érettségi, én már akkor is részlegvezető voltam. Beadtam az érettségi bizonyítványomat, beírták a számot. Soha az életben többet nem kérték. Csak az számított, hogy jól vagy rosszul végzem a munkám. Ötvenkét évesen még elküldtek a könnyűipari minisztériumi középkáderképző kétéves iskolára. A Láng Gépgyárba jártunk. Nem vettük komolyan ezt a kétéves dolgot. Amikor befejeztem, föl hívtam a személyzetist, és megmondtam, hogy ez volt az életem utolsó vizsgája. Engem többet nem küldjenek iskolába. Hetvenöt éves koromig dolgoztam a Kézműipari Vállalatnál. Végig részlegvezető voltam.